

Nevím, jak je to možné, ale kempy jsou všude skoro plné. První, který jsme navštívili, měl místo, ale museli bychom stany stavět na sebe. To by byl oříšek i pro takového konstruktéra jako jsem já. Druhý měl místa o něco více, ale neměla ho ráda Petra se Zdeňkem. Když do něj totiž zabojuji, koukám, vedle mě tito dva, a právě ztroskotávají motorkou do příkopu.

„Nepadla si na hlavu?“ starostlivě se ptám Petry.

„Tys nás srazil!“ zařve pedagožka v afektu.

Otočím se na ostatní a křivě obviněn se ptám:

„Můžu za to já, nebo Petra na hlavu padla sama?“

Hlasování dopadlo nespravedlivě. Můžu za to já. Holky hlasovaly jednotně pro moji vinu. Kluci, že Petra je havarovaná na hlavu svoji vinou...ovšem zradil její muž. Zdeněk. Hlasoval s ženami, a tak jsem ho z hlasování vyškrtl. Členové havarované rodiny se nepočítají. Nakonec se hlasování zrušilo úplně. Holky začaly být protivné a tvrdily, že pokud smí z rodiny hlasovat jen jeden, jsme mi muži vyloučení, protože jsme na hlavu havarovaní všichni. Kemp byl jednohlasně ženami zavrhnut a jelo se k jinému. Tam místo bylo. Prostorově. Je ovšem rozdíl mezi slovem místo a slovem terén. Stany stály na břehu rybníka, v úhlu asi pětáctyřiceti stupňů. Sice se v nich dalo ležet, ale kdyby se přidal ještě stupínek, už by to bylo stání. Ihned při přihlašování jsme byli varováni, že nesmíme hlučet a ponocovat, protože zde stanuje nějaký skautský tábor plný dětí. Nevím, co mají co dělat skauti v kempu. Skaut má objevovat přírodu a tábořit v lese. Dětský skaut je většinou ukřičený hajzlík s nožem v ruce a ideální místo pro jeho táboření by byla skalní stěna, těsně před odstřelem. Není to pomluva – když se setmělo, byli jsme nuceni odejít do vzdálenějšího pohostinství, protože skautíci řvali, jak kdyby hráli v tom dospělém filmu s učitelkou. V hospodě počkáme, až se smradí unaví a usnou.

Hospůdka byla příjemná a dobře v ní vařili. Motorkář vydá při jízdě spousty kalorií, a proto musí dostatečně jíst a pít. Nejhodnotnější na živiny je pivo. Když před nás postavil výčepní zaslouženou odměnu, rozfňukala se Míša.

„Co je?“ ptá se jí má žena.

„Já jsem to věděla“ pofňukává dál „motorkáři nechodí na žádné kulturní památky a jenom pijí a žerou!“

„Proč si to myslíš?“ trochu se zarazí Petra.

„V tom zámečku dopoledne jsme jenom vyžrali bufet a vůbec nešli na prohlídku. A přitom byl tak romantický. A potom Budějovice...a restaurace...a teď zase hospoda!“

„Co na něm bylo romantického?“ vyzvídá Martin „koktejly?“

„Nevěsty...“ zašeptá Míša.

To je jasné. Je momentálně svobodná a nevěsty jí navozují atmosféru uloveného ženicha...

„Nevěsta není romantická, nevěsta je kráva, která to o sobě ještě neví.“ Z ničehož nic vystřelí Pavla.

„Já myslím, že to romantické je“ povídá má milovaná.

Potěší mě to. I přes menší šarvátky jsme idylický pár.

„Je to romantické“ pokračuje má láska „až do první výplaty. Když nevěstinka uvidí, co jí ta nafoukaná hlava rodiny přinesla domů, zjistí, že je nejen kráva, ale dokonce kráva pod hranicí životního minima.“

„A po roce živoření“ přidává se Petra „zjišťuje, že místo bejka má vola. Vola co postaví stan doprostřed skautského tábora...“

Připomene mi to, že hajzlíci by už mohli spát, a tak zavelím večerku. Zítra brzy vyrážíme a unavený chopprista nedělá na veřejnosti dobrý dojem.

Ještě voláme domů Dominice. Mimo kemp, abychom slyšeli v telefonu případný devastující mejdan. Dcera se ozývá a je vytočená:

„Jen jste odjeli, začal protékat hajzlík!“ hlásí.

Tak to je hezké, pomyslím si. Než přijedeme domů, budou zásobovat vodárny jenom náš byt a samozřejmě si to nechají i zaplatit. Tomu se říká prachy v hajzlu.

„Jdi dolů k domovníkovi a popros ho, ať se na to podívá.“ Radím.

„K nikomu nejdu a už jsem si to opravila!“ zahlásí Dominika.

„Co je?“ ptá se má milovaná.

„Protékal záchod, ale už ho opravila...“ Vysvětluji.

Kolem se udělá absolutní ticho. Tu Zdeněk říká:

„Jestli dokázala opravit hajzlík, jste na konci výchovy a už si nemusíte dělat starosti. Já jsem hodně zručný, ale se splachovací nádobkou se peru neúspěšně celý život!“

Přidává se Pavla: „Ježiš, jak já té holce závidím...nebude si v životě muset nechat v bytě žádného chlapa na stálo...bude si je tam vodit jen na sex!“

Trochu rozhozený ukončuji hovor. Je to podivná věc, že z vaší dcerky je dospělá žena, která už vás nepotřebuje. Spokojeni s životním výchovným procesem jdeme nocovat.

V kempu se dějí hrozné věci. Poletují po něm světélka a vraždí se tam podsvínčata – či co. Zjišťujeme, že skautíci mají bobříka odvahy. Nebo spíše jen bobříka...odvaha jim evidentně chybí, protože každou chvíli ječí, jako by viděli ducha řiditele školy. Leháme si, ale stojí to za h.... Jak se máme soustředit na držení kořenů stromu ve spánku, abychom nesjeli i se stanem do vody, když je kolem takový brajgl...

„Ještě někoho uslyším, a rozflákám mu dršku ukazovátkem!“ ozve se zaječení do noci.

Petra.

„Co si to dovolujete paní?“ ozve se vedoucí těch škodíků.

„Ty mě nes... hajzle, nebo si tě zapíšu...!“ o oktávu výše uslyšíme vytočenou kamarádku.

„Ty voe, úča!“ ozve se od skautských stanů a zavládne ticho.

Vzbudí nás až asi po hodině obrovské žbluňknutí. A opět učitelský hlas:

„Do hajzlu, to se nemůžeš držet těch kořenů pořádně!“

A jako odpověď zaslechneme omluvné:

„Nezlob se, Pét'o, ale vytrhla si strom.“

A potom už je až do rána klid. Když se rozední, zjistíme, že skauti se někam odstěhovali a Zdeněk s Petrou táboří částečně pod vodou. Dáváme si kafe a vyrážíme na cestu. Volal Roman s Ivetou. Sejdeme se prý v nedalekém Jindřichově Hradci. Není to daleko a když jsme na místě, parkujeme přímo na náměstí. Náměstí jsou vždy ideální místa pro choppristy. Je na ně skvěle vidět a děvčata mají dost místa na srocování se a svádění.

Jdeme společně do zámku. Aby si Míša nemyslela, že jsme kulturně zaostali. Uvnitř spousta obrazů, nějaký nábytek, mrňavoučké postele...prostě nic k objevování. Lidé zámky vůbec přeceňují – naopak nedoceňují restaurace. Já jsem studovaný člověk a v tomto případě jsem pro kompromis...zámecká restaurace. Sedíte v prostředí, kde nabíráte moudrost předků a zážitek je umocněný osmi knedlíky a

svíčkovou. Po prohlídce procházíme město a jako vedoucí skupiny mohu prohlásit: je to hezké místo. Domy jsou starodávné a plní stoprocentně svoji funkci – mají v přízemí restaurace. Jednu jsme navštívili a já si mohu zaškrtnout zážitek jako silně kladný.

Když jsme se vrátili k motocyklům, čekal na nás již Roman, Iveta a další pár na motorce, který jsme ještě neznali. Měli stejně jako Roman silniční stroj. To popravdě vidím nerad. Vlastníci těchto motocyklů zneužívají rychlosti a síly svých miláčků a neustále mě předjíždí. Když okolo prosvíští neznámý jezdec – budiž. Ale aby v mé expedici někdo ukazoval, že je rychlejší než já, je neakceptovatelné.

„Pojedete na konci kolony jako nováčci a budete sledovat dění v předu.“ Velím. Tím děním vpředu nenápadně naznačuji, čumte, jak skvěle jedu a jak mi to ladí esteticky!

„Co je to za pošuka?“ zeptá se ta nová slečna a nevím proč, ukazuje na mě.

„Lokaj“ odpoví má žena.

„Nosič zavazadel“ přidává se Petra.

„Jsem organizátor této akce!“ říkám té nové, aby se nenechala oblbout sabotéry v našich řadách.

„Když jsi hlava výpravy, proč nejedeš vpředu?“ začíná opět rýpat má manželka.

To je tak...kdo četl minulé knihy ví, že mám slabinku s orientací v terénu. Kdybych jel vpředu, mohlo by se mi stát, že se po chvíli srazím s jezdcem za mnou. Protože nějakým záhadným způsobem se přihodí, že jedno místo prokřičuji pětkrát až šestkrát, než se z něj dokážu vymanit. Vše jsem dokonale naplánoval – to ano, ale kudy máme jet opravdu nevím. Na monitoru byla naše republika malá a placatá. Když jsem do vyhledávače nacvakal cíle cesty, udělala se od města k městu červená čárka. Bohužel jen na tom monitoru. V praxi byly silnice absolutně bez čárek.

Vezmu si ženu bokem a vysvětluji:

„V čele nejedu kvůli bezpečnosti. Víš, co je nyní nehod, přece vůdce skupiny se nemůže zabít o auto v protisměru! Proto jako předvoj jede Petra.“

Má žena chvíli přemýšlí a potom mi dá facku.

„Proč?“ vyhrknu zmateně.

„Protože za Petrou a Zdeňkem jedu já...a potom až ty!“

Trochu uražený jedu dál s ostatními. Podle mého skvělého plánu. Ale určitě v něm nebylo, že by se měl vedoucí přede všemi fackovat. Tentokrát je trasa delší. Až k Vranovské přehradě. Ale po zkušenosti z minulého kempu jsem vybral jiné místo na přespání. Sice také kemp, ale jen takový malý, v zahradě s bazénem...prostě bez skautů a jiných škůdců. Ale ještě, než dorazíme do cíle, vzniká chaos. Samozřejmě ho způsobují členové jedoucí na silničních motocyklech. Roman, ten nový a chytá se jich i Martin. Má také jednu z těch rychlých motorek a dodnes neměl s kým bláznit. Když máme odbočit na jedné křižovatce, tito zmínění pošuci letí stále rovně a ani je nenapadne koukat dozadu. Zastavujeme a dáváme pauzu. Sedíme na mezi a čekáme. Deset minut...dvacet minut... Přichází Petra a ukazuje na mapě:

„Myslím, že na ně nemá cenu čekat. Asi dvacet kilometrů odsud jsou hranice a podle té rychlosti co letěli, jsou už v jiném státě.“

Musím jí dát za pravdu. Pronásledovat je nemá cenu. Za těch dvacet minut, co tu sedíme, se už omývají jejich přední kola někde v moři.

„Kašleme na ně. Jedeme dál. Postupně se holt naše skupina vybrušuje a zůstává zdravé jádro.“ Organizuji odjezd.

„Kam jedeš?“ ptá se má žena.

„Co se tak blbě ptáš?“ nechápu smysl její otázky.

„Říkal si, že odjíždí jen zdravé jádro, tak jsem čekala, že tu zůstáváš.“ Je těžké být vůdcem lidí, když vlastní žena vám bodá dýku do zad....

Před vesnicí, kde je zvolené tábořiště potkáváme zbloudilé členy naší výpravy. Jako by jim nestačilo že neudrželi tvar našeho seskupení při jízdě, ještě navíc reptají proti ubytování. Prý jsme daleko od vody a v malém tábořišti nejsou žádné atrakce. Strhávají nezodpovědně ostatní k prohlídce jiného kempu, přímo u přehradní nádrže. Zastavujeme před branou a první pohled ukazuje – stromy a jediné volné místo na svahu pod nimi, všude spousty lidí – z nich nezanedbatelný počet dětí (možná i skautů).

„Jsi vůdce výpravy tak zavel!“ dostává záchvat vzteku Petra.

„A co mám velet?“ nechápu, kam směřuje její výkřik.

„Že jedeme zpátky, na rovnou zahradu bez kořenů.“ Pokračuje.

„Mně se tady líbí, jsou tu atrakce a stánky s pivem...“ nechce se nechat zlomit Roman.

Docela ho chápu. Neprožil včerejší skautskou noc a neváží si klidu a ticha.

„Dobře – budeme hlasovat.“ Rozhodují.

„Co to je za kravinu“ brání se demokracii Petra, „jestliže má někdo jiný názor než velící důstojník, má být okamžitě zastřelen. Kdyby byla válka...“

„Není válka“ snaží se vstoupit do hovoru Míša „a hlasování se mi zdá spravedlivé.“

„Dobře, budeme hlasovat, ale výsledek akceptuji jen, bude-li totožný s mým názorem.“ Připouští Petra školní kompromis.

Hlasování dopadá dobře. Jako v parlamentě. Já, moje žena, Zdeněk, Petra, Míšové, Petr a Pavla jsou pro okamžitou emigraci na klidnou zahradu. Roman, jeho žena, ti dva noví a Martin chtějí zůstat. Petra může být spokojená, vyhráli jsme...ale to momentálně nikoho nezajímá. Všechny zajímá Martin a Pavla. Manželé, co hlasovali proti sobě. Nastává opravdový válečný stav.

„Pájo, ty si hlasovala špatně...“ začíná nervózní Martin.

„Hlasovala jsem skvěle! Vyštěkne Pavla.

Tak se mi zdá, že jejich vztah prochází nějakou krizí. Tak jako každé manželství, co má děti, manželku a příbuzné.

„Ale já chci, Pájo, spát tady v tom kempu...“ vzpíná se Martin.

„Spi si tady, ale nejdříve mě odvezeš na tu zahradu. Se stanem a penězi.“ Trvá na svém jeho žena.

„A co tady budu dělat bez stanu a peněz?“ snaží se najít logiku v manželském chaosu její muž.

„Nic, jako celý život!“ uzavírá Pavla.

Všichni jedeme zpátky do malého kempu. A nikdo ani nečekal, že manželská rozepře dopadne jinak. Je to záhadné, ale v takovýchto případech vždy vyhrává slabší pohlaví.

Večer jdeme do hospůdky a kupodivu i v malé vesnici může být velký jídelniček. A výborný. Přežíváme se skoro až do komatu. Přicházejí na řadu i alkoholické nápoje. Má milovaná sedí vedle, a tak alkohol nepřichází na řadu u mě. Zastávka je jen na jednu noc, a tak nikdo neriskuje, že bych se nezodpovědně napil piva a zítřek proumíral. Svařené víno si dávají dokonce i Míšové, jindy abstinující.

„A půjdeme ještě na nějaký zámek?“ začne vyzvídat Míša.

„Když budeš hezky papat...“ Zkousím nějak zakamuflovat její nevhodnou otázku.

„Samozřejmě že půjdeme!“ vmísí se Petra.

„Kam půjdeme nebo nepůjdeme, rozhodnu demokraticky já“, musím ji okřiknout.

„To si klidně rozhodni“ odsouhlasí, „ale vzpomeň si na Luboše vlono...!“

Luboše-Míšina muže jsme viděli naposled minulý rok při motodovolené, když zaodporoval Petře. Po akci jsem ho už nikdy nespatriil a letos prišla Míša s jiným přítelem. Sice na tom mnohonásobně vydělala, protože Luboš byl úplný blb...to ale nemění nic na tom, že zmizel. A já bych se nerad dožil, že za rok tu nebudu a má žena tu bude s nějakým jiným hajzlem. A tak si připisuji drobný zámeček do seznamu drsných motorkářských zastávek.

Druhý den se balíme a čeká nás trasa do nejzazšího místa naší dovolené...jižní Morava a nějaký sklípek. Akce je to hluboce kulturní, protože poznávat lidové zvyky je důležité. Chcete-li být na úrovni, musíte rozeznat rozdíly mezi vínem, pivem, nebo třeba slivovicí. Abyste se na nějaké obchodní schůzce nedostali do překerní situace.

„A to jsi chtěl do kempu, kde je rozruch a zmatek...tady jsou tři stany, pět lidí a jsi v hajzlu!“ ozve se od motorek.

Je horko na padnutí, všichni jsme oblečeni do kožených oděvů a Martin stojí u motorky a nemá klíče. To je úplně normální. Začínáme se svlékat a Martin rozebírá svá zavazadla.

„A neměla si je Pájo ty?“ zkouší fintu, aby to nevypadalo, jako že je blbý.

„Kdybych je měla, tak už je nemám, protože bych ti je narvala do krku...v tomhle hicu nezkoušej žádný nepředloženosti!“ vyjede Pavla. Martin prohledá každý kousek zavazadel, a když je vše rozloženo po zemi jako na obrovské burze, nachází klíče v kapse. Vše balí zpátky, ale je rozdíl mezi sbalenými zavazadly jím a sbalením jeho ženou. Na motorce to vypadá, jako když se otevře kontejner na sídlišti a navrchu všemu vévodí červené trenýrky. Nic raději neříkáme a bereme to jako záměr – třeba chtěl červenou označit velký náklad. Startujeme a po chvíli zastavujeme u benzínové pumpy.

„Bohužel, karta je neplatná...“ sděluje slečna u pokladny, když chci platit.

„Karta je platná, a jestli o ní budete mluvit hrubě, sejdem se u soudu!“rozhořčím se nad pomluvami o nejmilejším členu rodiny.

„I u soudu vám řeknou, že před třemi dny propadla. Je na ní staré datum.“ Nenechá se odbýt.

Platím hotově a k ostatním přicházím v hluboké depresi.

„Co ti je?“ ptá se má žena.

Po pravdě odpovídám: „Jsme na mizině, stali se z nás žebráci.“

Manželka zrudne vzteky a pustí se do mě: „Neříkej, že si tý holce u pokladny dal všechny rodinné úspory...jdu jí uškrtnout a ty nikam nechod', až se vrátím, uškrtnu tebe!“

„Nikomu jsem nic nedával, prostě propadly samy...mají prý starý datum.“ Bráním se.

„Co to meleš?!“ nechce se nechat přesvědčit žena, „peníze nejsou jogurt – nemají starý datum. A peníze v bance nemají žádný datum. Že ty sis dal uvnitř jedno lahvový?!“

„Nic jsem si nedal. Platba proběhla bankovkami a kartu mi odmítli.“ Končím hádku a osočování. Kdo se dívá na televizi vidí, jak banky krachují a nevím proč se má milovaná diví, když zkrachuje i ta naše. Prohlíží si to, co dříve představovalo naše jmění a po chvíli říká:

„Nepropadli peníze, ale karta troubo!“

To je sice hezké, že peníze stále máme, ale houby platné, když k nim bez nové karty nemůžeme. O tom, že by někdo z naší sestavy byl milionář a půjčil nám také nevím...prostě problém přetrvává.

Ale byl to ženský problém a mezi ženatými muži ho nemělo cenu řešit. S ženatým mužem je otázka peněz hypotetická...kromě jediné výjimky-Romana...ale když vidím, jak je rozvážný při každém placení vyřazují ho také. Nakonec situaci vyřeší má milovaná s Petrou. Jdou do banky a tam vyzvedávají peníze z jejího účtu. Vždycky jsem si myslel, že učitelky jsou bohaté. Kdyby každá jednička byla za blbých pět korun...za rok to bude pěkný balík! Má žena vyzvedne dle mého neúměrnou částku. Dle mého – né dle jejího...a proč pochopím v příští hodině. Zprvu mě po cestě překvapí, že projíždíme přes celnici. Sice opuštěnou, ale celnici. Tak už naši státní představitelé nevědí co roupama dělat, a rozhodli se postavit tato zařízení i mezi okresy, napadne mě. Víím, že se mají propouštět nějakí policisté, co nejsou na ulicích ale jen v kancelářích – možná se bude takto řešit jejich umístění. Cesta pokračuje okolo nějakých budov ve tvaru středověkého hradu s draky, čínského města...prostě něco co jsem nikdy neviděl. Zastavujeme na parkovišti a okolo nás

stojí auta s rakouskými poznávacími značkami. Je to čím dál podivnější. A nápisy na obchodech také samá němčina....

„Miláčku, nemyslíš, že je něco divně?“ ptám se ženy „nenastala třeba válka a nejsme okupováni?“

Má milovaná ne mě kouká hrozně zvláště.

„Už tu bylo leccos, ale pročpak myslíš, že máme válku?“ říká a podivně gestikuluje na kamarády.

Nemám rád, když dělá takové grimasy a posunky. Vždycky z toho vypadne, že se podryje moje autorita. Přichází ostatní.

„Co se děje?“ ptá se Míša která je s námi prvně a nezná podlosti mé polovičky.

„Děje se to, že máme válku...“ Oznámí s divným uculováním má manželka.

„A co je na tom“ odsekne Pavla, „já mám taky válku a nikoho s tím neotravuju. Prostě počkám, až můj nepřítel tvrdě usne a důsledně ho uškrtním.“ A když mluví, vražedně kouká na svého muže.

„S touhle válkou bych vás neotravovala“ vysvětluje má milovaná, „dnes má válku jen Lád'a, jenom nám musí vysvětlit, jestli nás napadli indiáni nebo zelení mužičci z marsu.“

Evidentně zlehčuje situaci. To už tu bylo. Když nám Hitler šlohl pohraničí. Copak jsou všichni slepí, že nevidí ty podivnosti? Vysvětluji:

„Tak se pořádně rozhlídněte...připadá vám to normální? Všude německá písmenka, na parkovišti přecpáno Rakušáky... není to skrytá okupace?

Míša se zničehožnic zeptá: „A nebude to tím, že jsme v Rakousku?“

Všichni se uculují a je jasné, že to je komplot proti mně. Nenápadně jsem byl odlákán za státní hranici a teď z toho mají srandu. Jdu se projít sám a s ostatními se nebavím. Všichni jdou do nějakého nákupního centra, kde mají být takřka stoprocentní slevy. Já se jdu podívat opačným směrem. A nacházím vietnamskou tržnici velkou jako náměstí města, co v něm žiji. Malí žlutí obchodníci tu mají celé rodiny. Mezi stánky je sem tam rozložený gauč a televize, nebo pingpongový stůl...prostě jeden velký prodejní obývací pokoj. Když se vrátím zjišťuji, že má milovaná nekoupila nic, protože deklarované slevy jsou odvozeny z cen pro multimilionáře, takže zboží po slevě je stále mnohonásobně dražší než u nás. A tak ji vedu do toho čínského

obchodního chaosu. Zboží má ceny vhodné pro českou rodinu a ochota prodavačů je neuvěřitelná.

„Máte tohle tričko v tyrkysové barvě?“ ptá se má žena

Jsme v cizině u vietnamské obchodnice, a i když je zvyklá na české zákazníky slovo – tyrkysové – asi v životě neslyšela. Ovšem její schopnost prodávat tím neutrpěla:

„Máme moc krásný...móóc sluší“ a podává to triko, na které Monika ukázala. Bílé triko.

„Já chtěla tyrkysový“ opakuje má milovaná, a když ji dochází, že to slovo je pro prodávající absolutně nepochopitelné, zkouší to jinak.

„A nebo modré,..nebo zelené...“

Prodávající se rozzáří oči a vykřikne:

„Módré – móóóc sluší a hóódně máme!“ a okamžitě po nějakém žebříku vylézá na vysoký regál a shazuje bednu velkou jako půl jejího stánku. Do bedny skáče a chvíli v ní plave. Poté na stůl pokládá balík triček. Černých. Má žena stojí a ztrácí řeč.

„A zelené?“ napadne mě otázka.

„Zelené pán móóc sluší...kup čtyři...! Vykřikne a z bedny vyloví šortky. Žluté.

Mrzí mě, že jsem ženou odtažen k jiným atrakcím. Ta obsluhující byla skvělá...ať jste si vymysleli jakékoliv slovo, měla k němu přiřazené zboží. Kupujeme trička jinde a vybíráme jen ta vystavená, aby nedocházelo ke zmatkům a nemuseli jsme si obléci místo trika šortky. Žluté a čtvery na sebe.

Scházíme se u motorek a odjíždíme společně do nejvzdálenějšího bodu naší dovolené. Kempu v oblasti vinných sklípků. Hrady, zámky, jeskyně...to všechno je jen náhražka kultury. Sklípek s pravým moravským vínem je ta správná duševní potrava pro motorkáře.